

ПОДУХВАТ КОЈИ МЕ ЈЕ ПРОСЛАВИО

Алекса Мићић

Након обилних падавина у мају месецу ове године многи делови наше земље погођени су поплавама. Набујале реке су се изливале из корита, пробијале насипе и терале људе из њихових домова. Моји суграђани, они најхрабрији и најспремнији, ишли су да се боре са побеснелом бујицом покушавајући да је изградњом насипа зауставе и победе. Ни ја нисам могао ни да седим скрштених руку и немо посматрам све то што се око нас дешава. Желео сам да помогнем настрадалима, да им пружим подршку и на неки начин ублажим сву ту невољу која их је задесила. Водећи се својим осећањима и жељама покренуо сам акцију скупљања хуманитарне помоћи којој су се одазвали ђаци, студенти, музичари, спортисти, клубови и разна удружења, а међу њима и највеће крагујевачко удружење грађана „Калдрмаш“ од кога сам добио почасно чланство и похвалу за своју идеју и уложени труд.

Акцију сам започео тако што сам у просторијама Канцеларије за младе окупио представнике парламената крагујевачких средњих школа и представио им свој план. Идеја је била да оформимо групе ђака које ће имати задатак да током дана прикупљају помоћ у својим насељима, тамо где их људи познају и верују им. Све што скупе увече би се однело на једно заједничко место одакле би се слало поплавленим подручјима. Предложио сам да то место буду управо те просторије у којим тренутно седимо, а да за слање помоћи ангажујемо своје другове, родитеље, комшије, све оне који могу, желе и имају храбрости да возе до места у којима реке дивљају. Моја идеја је са одушевљењем прихваћена и сви су једва чекали да крену са реализацијом овог хуманог подухвата. Порукама преко друштвених мрежа и мобилних телефона о нашој акцији су обавештени сви они које знамо, а за оне непознате смо одштампали обавештења и изленили их по целом граду. И тако је почело... Штандови у насељима и ђаци око њих. Младост, ентузијазам, жеља да се помогне и учини добро, хумано дело никога нису оставили равнодушним. Људи су долазили и доносили оно што имају и онолико колико могу. Храна, вода, средства за хигијену и одећа гомилали су се невероватном брзином. На крају дана у просторијама Канцеларије за младе није било довољно места да се сва та помоћ смести, а ни аутомобила којима би се она одвезла до угрожених. Требало нам је неко брзо решење и док сам размишљао о томе шта ћемо и како даље, помало уплашен да ли ћемо успети да акцију спроведемо дао краја пришао ми је председник удружења „Калдрмаш“ и понудио ми њихову помоћ. Од тог тренутка све моје стрепње су нестале. Нисмо више били сами. Крагујевац и његови калдрмаши су били уз нас, а они су имали све, људе, средства, моћ, знање и искуство. Дом омладине, место на ком се окупљају и свирају крагујевачки музичари, постао је центар свега. Раме уз раме, ђаци, музичари и калдрмаши су данима радили на скупљању и испоруци помоћи. Придружили су им се студенти, спортисти и навијачи. Ђачка акција се претворила у свеопшту крагујевачку акцију. Био сам пресрећан што сам део свега тога, што су мој град и моји суграђани тако хумани и тако сложни у свему. Крагујевац није страдао у поплавама, али је дубоко саосећао са онима који јесу.

Кад су кише стале, реке су се повукле и иза себе оставиле велику пустош. У неким местима није било ни струје ни воде за пиће и она су била наш приоритет. Потрудили смо се да хуманитарна помоћ стигне на сва одредишта, чак и у она најудаљенија неприступачна шумадијска села. У граду се брзо прочуло о акцији удружења „Калдрмаш“. Новинари су писали своје извештаје, репортери снимали своје прилоге. Желели су упознају људе који су све то покренули. Мене разговор са њима није интересовао. Нисам очекивао да ћу добити неку награду, похвалу или се на неки начин прославити јер то није била ни моја жеља ни мој циљ. Желео сам само једно, а то је да помогнем онима којима је у том тренутку помоћ била најпотребнија и успео сам у томе. Дати све од себе да би помогао другоме је подухват који нема алтернативу, а слава која се њиме стекне је само тренутна и пролазна.